

Finlands namn.

13 Maj.

Den döende sol hon sjunker skön
i vikarnas vackra vatten;
ett skimmer af guld sig bredt kring ön,
och lunderna hålla sin aftonbön,
och månen går upp i natten.

Kring kullar och äng, i lek och sång,
de unga skaror sig närma;
de känna ej sorg, ej svek, ej tvång,
de svärma, de ock, en gång, en gång,
som himmelens fåglar svärma.

Men hastigt vid hornets höga bud
de väldiga sorl bli stumma;
man kunde förnimma vågens ljud
och skogens hviskande bön till Gud
och sucken af ängens blomma.

I tätta lederna står en man,
hans ord äro ädla, rika.

En mäktig lösen förkunnar han,
ett blixtrande ursprungsord han fann,
för hvilket töcknena vika.

Det ordet smälter hvar hjärtas snö,
som sol öfver vinterblida;
det susar friskt öfver land och sjö.
Hvem ville ej för det ordet dö
och lefva, älska och strida!

Och lyssnande, ljudlös, skaran står
med blottade hufvun alla.
Det klappande hjärtat mäktigt slår;
från kinden smyger sig tyst en tår,
att osedd till marken falla.

Så går det susande ord förbi.
Då hörs kring slätterna ljunga
ett enda omätligt jubelskri,
och hornen de stämma stolt däri:
»Vårt land, vårt land» de besjunga.

Och vill du veta det starka namn,
som går kring kullar och sjöar,
som ljuder fjärran ur skogens famn,
ur klippans mossa, ur vågens hamn,
från stränder, vikar och öar;

välan, i ditt väsens djup det skrif
till lefnadens afton sena!

Alltintill döden det trogen blif,
och gif ditt hjärta, ditt blod, ditt lif
för Finland, Finland allena!

Din moders namn det, o yngling, är,
det käraste bland de kära.
Hon gaf dig lifvet; hon det begär.
Se, dagen slocknar — o yngling, svär
att skydda din moders ära!

Den döende sol, som sjunker skön
i vikarnas vackra vatten,
hon tager din ed, hon hör din bön.
O att hon må se din kärleks lön,
när vikit en gång har natten!

Tr. 20 Maj.